

250. Mily nagy Úr kegyelmessége! *dall. 43.*

1. Mily nagy az Úr kegyelmessége! Van-e ember, kit meg nem hat? Van-e szív, mely mindent feledve Az Istennek hálát nem ad? Ó, jer, Őt áldja minden lélek, Ki minket mindig szeretett. Én Őt imádom, míg csak élek, Néki mondok dicséretet.
2. Az életet Ő adta nékem, Őtőle vettem lelkemet, Ő tart meg nagy szeretetében, Ő vidítja fel szívemet. Ő küld reám csendes nyugalmat, És szárnyával megóv, befed, Jósága, mint üdítő harmat éleszt bennem új életet.
3. Lelkem, nézz ama szebb hazába, Melyet reménnyel vársz, Hol bút-bajt, gondot, bűnt lerázva Isten előtt boldogan állsz! Hogy ezt az égi üdvösséget Elnyerhesd te és a világ, Íme, az Isten mit tett érted: Elküldte egyszülött Fiát!
4. Ily nagy irgalmasságnak Atyját, Az Istent, ne szeressem-e? Ne értsem-e parancsolatját, Akaratát ne tegyem-e? Ő meghagyta, mit kell követnem, Előmbé szabta utamat: Őt kell teljes szívből szeretnem, S minden embert, mint magamat.
5. Add, ó, Atyám, hogy nagy szerelmed Mindig szemem előtt legyen. Így lesz boldogságom tebenned, S éltem tenéked szentem. Te vagy örömöm ékessége, Vigasztalóm, ha búsulok. Légy áldott ég, föld szent Felsége, Néked élek, néked halok!

Christian Fürchtegott Gellert (1715–1769)